

EUROVISEDSCOUTSFESTIVAL

MAZÉE 2026

MAZÉE

2026

United by Music

Woordje Grol

Het is weer zover: we vertrekken op kamp! De leidingsploeg kijkt er ontzettend naar uit en we hopen er samen met de leden opnieuw een fantastische editie van te maken.

Dit jaar trekken we met alle takken naar Mazée. Voor sommige leden is het extra spannend, omdat het hun allereerste kamp is. Daarom willen we jullie zo goed mogelijk geruststellen: als jullie vragen of zorgen hebben, aarzel dan niet om contact met ons op te nemen. We staan altijd klaar om te helpen.

Wij hebben er alvast héél veel zin in en kijken ernaar uit om samen met jullie kinderen een onvergetelijk kamp te beleven!

Een stevige linker,
De groepsleiding

Polak: 0499139448

Damian: 0472560402

Emily: 0493337827

Praktische Info

Kamp data

OT (oudere takken: jong-verkenners, jong-gidsen, en givers): van 21 juli t.e.m. 31 juli

JT (kapoenen, kabouters en welpen): van 24 juli t.e.m. 31 juli

Heenweg

We verwachten alle ouders aan het station van Halle om 8:00, er zal daar een tafel zijn om de inschrijvingen te checken:

OT: op 21 juli worden jullie verwacht om 8:00 op het station van Halle

JT: op 24 juli worden jullie verwacht om 8:00 op het station van Halle

Terugweg (voor alle takken)

Alle leden (OT en JT) zullen op woensdag 31 juli worden opgehaald door de ouders op het kampterrein. De ouders worden verwacht tussen 11:30 en 13:00 (we zorgen ook voor iets om te eten)

Adres van het kampterrein

Coördinaten: 50°05'24.1"N 4°41'45.1"E

Rue de Najauge 13, 5670 Viroinval

Brieven schrijven

Voor de brieven zijn er twee opties: naar de boer sturen via de post, of met de leiding meegeven.

Adres: Rue de Treignes 23, 5670 Mazée.

Naam kind – tak scouts

Als je die met de leiding wenst mee te geven doe je dit aan de inschrijvingenscheck tafel, het is belangrijk dat je ook de dagen wanneer de leiding de brieven moet afgeven bijschrijft.

Als je graag een brief terugkrijkt vergeet dan geen papier, enveloppen en postzegels mee te geven aan jouw kind.

Routebeschrijving

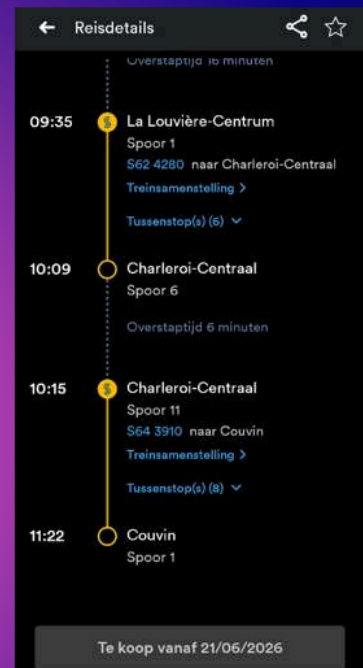
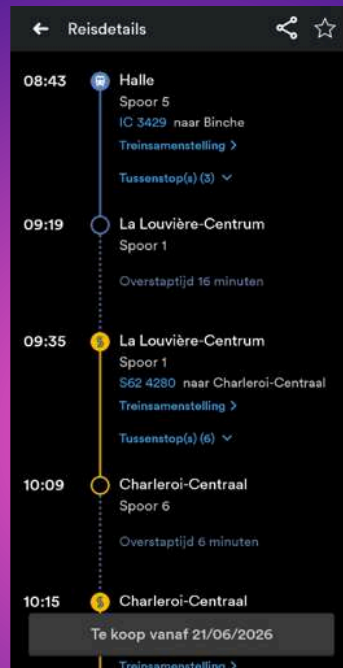
Treinen naar kamp

De OT zal op de 21ste de trein nemen in Halle naar Couvin deze rit duur ongeveer

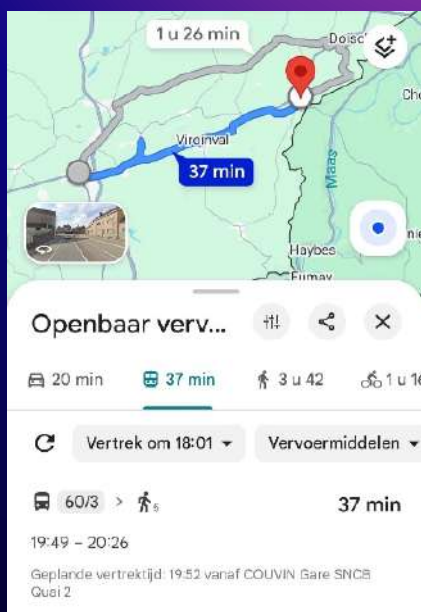
3 uurtjes daarna nemen we een bus (tec) naar Mazée dit duurt ongeveer 30min. daarna zal de leiding jullie naar het kampterrein te brengen.

Bij de JT werkt dit op dezelfde manier maar dan op de 24ste

De route van de trein is als volgt:

De busrit is als volgt:

Autorit naar kamp

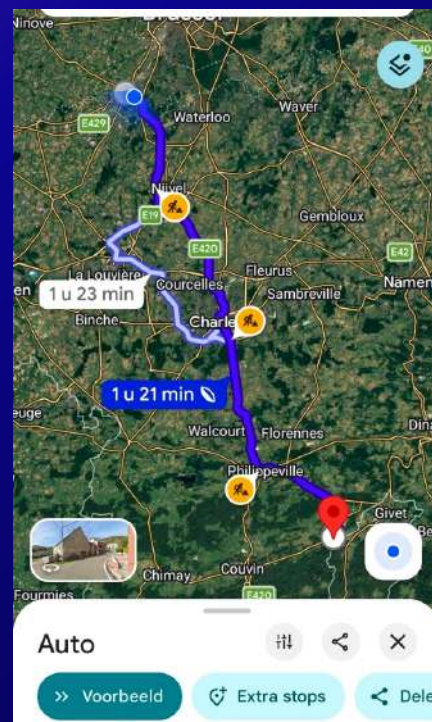
Wanneer je met de auto van Halle naar Mazée rijdt, bedraagt de afstand ongeveer 150 kilometer en duurt de rit gemiddeld ongeveer 2 uur en 10 minuten, afhankelijk van het verkeer.

Je vertrekt vanuit Halle en rijdt naar de R0 (Ring rond Brussel) in de richting van Bergen (Mons) en Charleroi. Vervolgens neem je de E19/A7 richting Bergen. Je blijft deze snelweg volgen tot aan de omgeving van La Louvière, waar je de aansluiting neemt naar de E42 richting Namen en Charleroi. Daarna volg je de wegwijzers naar de A54/E420 richting Charleroi. Je rijdt verder op deze weg voorbij Charleroi en blijft vervolgens de E420/N5 volgen richting Philippeville en Couvin. Nadat je Philippeville bent gepasseerd, blijf je de N5 volgen tot Couvin. In de omgeving van Couvin volg je de borden richting Viroinval en Mazée. Via de lokale verbindingswegen bereik je vervolgens het centrum van Mazée. Vanaf hier rei je naar Najauge en dan rei je naar het adres Rue de Najauge 13. De route verloopt dus achtereenvolgens via de R0, de E19, de E42, de A54/E420 en de N5, waarna je via de lokale wegen naar Mazée rijdt. Onder normale verkeersomstandigheden bedraagt de reistijd ongeveer 2 uur en 10 minuten.

plaats kampterrein:

autorit:

Wat neem ik mee?

Zaklamp

Pyjama

Slaapzak + matje (we slapen in tenten dus er zijn geen bedden aanwezig)

Regenkledij

Kledij die vuil mag worden

Stapschoenen + waterschoenen

Ondergoed + kousen

Warme trui + lange broek

Scoutsuniform (aandoen bij vertrek)

Verkleedkledij in eigen thema (zie kampverhaal)

T-shirt + shorts + truien + broeken

Zwemgrief

Klein rugzakje (voor op dagtocht)

Toiletgrief

Badhanddoek

Zonnecrème

Eventuele medicatie (op voorhand aan de leiding laten weten)

Pot choco of confituur

Keukenhanddoek

Briefgerief

Briefschrijfgrief

Identiteitskaart

Goed humeur

Dit heb je niet nodig

GSM's

Snoep (een beetje mag, maar: SCOUTS IS DELEN)

Waardevolle spullen

Kampverhaal

Jarenlang was het Eurovisie Scoutsfestival hét hoogtepunt van het jaar. Alle landen van Europa kwamen samen om hun talenten te tonen en te strijden voor de felbegeerde Gouden Microfoon.

Dit jaar waren de vertegenwoordigers: Frankrijk (Kapoentjes), Noorwegen (Kabouters), Italië (Welpen), Portugal (Jonggidsen), Spanje (Jongverkenners), Duitsland (Givers) en Engeland (Jin).

De voorbereidingen verliepen perfect. De podia stonden klaar, de lichten schitterden en de artiesten oefenden dag en nacht voor hun grote optreden.

Maar op de avond vóór de grote finale gebeurde er iets verschrikkelijks...

Tijdens de laatste repetitie viel plots alle muziek uit. De schermen werden zwart en de Gouden Microfoon, de prijs voor de winnaar, was verdwenen! Op het grote scherm verscheen een mysterieuze boodschap:

"Als jullie de finale willen laten doorgaan, zullen jullie eerst mijn uitdagingen moeten overwinnen..."

Iedereen keek verbaasd naar elkaar. Wie kon hierachter zitten?

Al snel ontdekten de landen dat de boodschap afkomstig was uit Engeland. De Jin had tijdens hun voorbereidingen een oud en geheim systeem van het festival gevonden. Wat begon als een onschuldige grap liep volledig uit de hand. Het systeem had allerlei beveiligingen geactiveerd waardoor onderdelen van het festival verspreid raakten over heel Europa.

Om het festival te redden moesten alle andere landen samenwerken.

Frankrijk moest de verdwenen songteksten terugvinden.

Noorwegen ging op zoek naar de verloren melodieën.

Italië moest de instrumenten verzamelen.

Portugal moest de lichtshow herstellen.

Spanje zocht naar de verdwenen festivalvlaggen.

Duitsland probeerde het technische controlesysteem opnieuw op te starten.

Onderweg kwamen ze allerlei uitdagingen tegen: raadsels, opdrachten, sportieve proeven en samenwerkingsspelen. Na elke opdracht verdienden ze een deel van het festival terug.

Langzaam maar zeker werden alle ontbrekende onderdelen verzameld. Uiteindelijk beseften ze dat de Jin nooit echt het festival wilde vernietigen. Ze hadden alleen onderschat hoe krachtig het oude systeem was.

Op de laatste dag kwamen alle landen samen. Met hun verzamelde onderdelen konden ze de Gouden Microfoon terugvinden, de muziek herstellen en het podium opnieuw laten schitteren.

Het Eurovisie Scoutsfestival was gered!

Nu kon eindelijk de grote finale beginnen. Alle landen brachten hun beste optreden ooit.

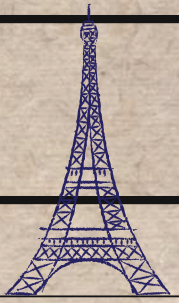
Wie zou er gewonnen hebben?

KAMPVERHAAL KAPOENEN

“Les baguettes Chantantes”

DINSDAG, 24 JUL 2026

DE SKOETE GAZET

Paniek in Frankrijk! De beroemde Franse jazzgroep “Les Baguettes Chantantes” (bestaande uit Robin en Elias) moet Frankrijk vertegenwoordigen op het Eurovisiesongfestival. Heel het land hoopt op een overwinning, maar achter de schermen is het één grote ramp...

Elias probeert zijn gitaar te stemmen.

PINGGGG

“AAAH! Dat was veel te hoog!” roept Robin terwijl hij zijn oren dicht houdt.

“Ik zweer het, daarnet werkte hij nog...” zucht Elias.

Robin probeert daarna zelf een stukje van het lied te zingen.

“OOOOOOOOOOH CHAMPS ELYSEEEEEES—”

“STOP!” roept Elias.

“Zelfs de duiven vliegen weg!”

Robin laat zich dramatisch op een stoel vallen.

“Mon dieu... Zo gaan we NOOIT het Eurovisiesongfestival winnen!”

Net op dat moment komen de Kapoenen binnengewandeld. Tom, Antoon, Ezra, Len, Gloria, Oran, Billie, Ona, Cis, Vic en Vik, Ari, Esther, Zoé, Selle, Gilles, Mila, Connor en Jakobe kijken verbaasd naar de twee Franse artiesten.

“Waarom kijken jullie zo sip?” vraagt Gloria.

“Omdat ons lied verschrikkelijk is!” roept Robin dramatisch.

“We hebben geen goede muziek, geen dans, geen show... zelfs Elias zijn gitaar klinkt alsof er een geit op speelt!” “HEE!” zegt Elias beledigd.

Maar dan krijgt Elias plots een idee.

“Wacht eens... Frankrijk is hét land van muziek, kunst en optredens! Misschien moeten we gewoon inspiratie gaan zoeken door heel Frankrijk!”

Robin springt recht.

“Mais oui! Natuurlijk! We maken een grote muzikale reis!”

En zo vertrekken Robin, Elias en de Kapoenen op avontuur door Frankrijk.

Hun eerste stop is Rijsel. Op het grote Grand Place proberen ze elegante Franse jazzdansjes te oefenen.

“Voetjes licht! Rug recht! Heel chic!” roept Robin terwijl hij overdreven sierlijk draait.

Maar plots geraakt Elias met zijn gitaarriem vast aan een straatlantaarn.

“HELP! IK ZIT VAST!”

De Kapoenen moeten trekken, duwen en lachen tegelijk om Elias weer los te krijgen. Wanneer hij eindelijk vrijkomt, speelt hij per ongeluk wél een perfecte jazznoot.

“Hoorden jullie dat?!” roept Elias enthousiast.

“Dat klonk eigenlijk geweldig!”

Met hun eerste beetje inspiratie reizen ze verder naar Marseille. In de drukke haven horen ze overal ritmes: boten die toeteren, golven die tegen de kade slaan en vissers die op tonnen kloppen.

“Dat is het!” roept Ezra.

“We hebben een ritme nodig!”

De Kapoenen beginnen met stokken, emmers en tonnen een gigantisch havenconcert te spelen. Robin probeert ondertussen te dansen, maar glijdt bijna recht het water in.

“Robin!” lacht Billie.

“Misschien moet jij toch gewoon zingen.”

“Dat probeer ik al heel de tijd!” moppert Robin.

Hun volgende halte is Lyon. Daar ontmoeten ze een mysterieuze oude accordeonspeler met een gigantische snor.

“Bonjour...” zegt hij verdrietig.

“Ik ben mijn magische accordeon kwijt...”

“Geen probleem!” roept Antoon.

“Wij helpen zoeken!”

De Kapoenen trekken door steegjes en pleinen, lossen opdrachten op en zoeken overal naar aanwijzingen. Uiteindelijk vinden ze de accordeon verstopt achter een broodkraam.

Wanneer de muzikant opnieuw speelt, klinkt er een prachtige Franse melodie door de straten van Lyon.

Robin krijgt tranen in zijn ogen.

“Dit... dit is magnifique...”

Daarna reizen ze door naar Nice. Op het strand oefenen ze een grote dansshow voor hun optreden.

“En nu allemaal tegelijk draaien!” roept Elias.

Maar telkens wanneer de muziek begint, komen luid krijsende meeuwen aangevlogen die alles verstoren.

“SCHEER JE WEG, STOMME MEEUWEN!” roept Connor terwijl iedereen blijft verder dansen.

Ondertussen begint Robin eindelijk beter te zingen.

“Wacht...” zegt Selle verbaasd.

“Dat klonk eigenlijk goed.”

Robin kijkt trots rond.

“Misschien... misschien ben ik geboren voor het podium.”

“Rustig maar,” lacht Jakobe.

“Je bent er nog niet.”

Hun avontuur brengt hen daarna naar Bordeaux, waar ze een oude jazz-saxofonist ontmoeten.

“Ik help jullie alleen,” zegt hij streng, “als jullie bewijzen dat jullie echte muzikanten zijn.”

Dus moeten de Kapoenen ritmes nabootsen, melodieën onthouden en grappige zangstukken zingen. Hoe beter ze samenwerken, hoe mooier de muziek begint te klinken.

“Jullie beginnen eindelijk als een echte groep te klinken,” knikt de saxofonist tevreden.

Voor hun laatste voorbereidingen trekken ze naar Cannes. Daar oefenen ze hoe echte supersterren zich gedragen.

Robin wandelt overdreven chic over een denkbeeldige rode loper. “Bonjour, bonjour, geen foto’s alstublieft!” zegt hij terwijl hij naar onzichtbare fans zwaait.

Elias zet zijn zonnebril op.

“Ik voel mij nu écht beroemd.”

Iedereen schiet in de lach.

Hun allerlaatste stop is Parijs, vlak voor het grote songfestival.

Daar ontdekken ze dat overal in de stad de allerlaatste stukjes van hun perfecte Franse lied verborgen zitten. Na allerlei spannende opdrachten verzamelen de Kapoenen stukje per stukje de melodie, de dans én de songtekst.

Wanneer alles eindelijk samenkomt, wordt het stil!

Elias speelt voorzichtig op zijn gitaar.

Robin begint te zingen.

En plots...

klinkt het PERFECT! Frankrijk is helemaal klaar om te winnen!

Hopelijk zijn jullie allemaal ook zo klaar voor kamp als
"baguettes chantantes" en zijn jullie allemaal aanwezig!!
Liefst zijn jullie ook allemaal verkleed in echte typische franse
kledij zoals hieronder!

‘Les

KABOUTERS

NOORWEGEN

Diep in de bergen van Noorwegen, waar de mist tussen de bomen hangt en waar niemand zomaar komt, ligt een kleine, verborgen boerderij. Geen gewone boerderij... maar een boerderij van kabouters.

In deze boerderij wonen 20 kabouters. Ze zijn klein, harig, soms een beetje rommelig... maar vooral behulpzaam én ondeugend.

ze leven al jaren samen:

ze bakken brood dat soms ontploft.

ze proberen te vissen maar vallen meestal zelf in het water.

En ze ruziën... maar lossen het altijd weer op.

Toch missen ze iets.

Iets belangrijks.

ze missen leiding.

Iemand die hen helpt, hen richting geeft, en af en toe zegt:

"Misschien is het geen goed idee om met kaas te gooien."

En dan... op een mistige ochtend... verandert alles.

Kampverhaal

Heel lang geleden, in het machtige Italië, waren er drie territoriums die constant met elkaar in strijd lagen. Niemand vertrouwde elkaar. Niemand werkte samen. Elke bende wilde de rijkste, slimste en sterkste van allemaal worden.

In het oude Rome heerste de trotse bende van Julius Caesar.

In het drukke Napels regeerde de luidruchtige maar gevaarlijke Don Gustavo.

En op het mysterieuze eiland Sicilië bestuurde Matteo Ricci zijn slimme en sluwe schattenjagers.

De drie bendes hadden al jaren ruzie. Elke keer wanneer er ergens geld, goud of een schat opdook, ontstond er chaos.

Achtervolgingen door steegjes. Geheime deals. Gestolen kaarten. Niemand speelde eerlijk. Maar toen gebeurde iets wat alles veranderde.

De oproep van Luca Vendetta en Giovanni Mancini

Boven op een heuvel, in een gigantische villa met uitzicht over Italië, zaten twee mysterieuze mannen aan een tafel vol gouden munten.

Luca Vendetta en Giovanni Mancini. Ze stonden bekend als de rijkste en machtigste maffiabazen van heel Italië. Niemand wist hoeveel geld ze hadden. Sommigen zeiden miljoenen.

Anderen beweerden miljarden.

Giovanni rolde langzaam een oude perkamentkaart open.

"Het is tijd," zei hij.

Op de kaart stonden drie rode kruisen.

Luca keek ernstig naar de kaart.

"De legendarische objecten bestaan echt."

Volgens een eeuwenoude legende lagen ergens in Italië drie waardevolle voorwerpen verborgen:

- De Gouden Gladiatorhelm
- De Smaragden Ring
- Het Kristallen Kompas

Wie alle drie de objecten bezat, zou rijker worden dan wie dan ook in Europa.

Maar Luca en Giovanni waren te slim om zelf op zoek te gaan.

Ze hadden een beter idee.

Ze zouden de drie gevaarlijkste bendes van Italië tegen elkaar laten strijden.

Kampverhaal

De uitdaging

Een week later ontvingen de drie leiders exact dezelfde brief.

Aan de leiders van Rome. Napels en Sicilië.

Zoek de drie legendarische objecten.

De bende die de meeste schatten terugbrengt, wint een gigantische geldprijs... en wordt de machtigste bende van Italië.

Maar onthoud:

Er kan maar ÉÉN winnaar zijn.

— Luca Vendetta & Giovanni Mancini

Toen Julius Caesar de brief las, begon hij meteen te lachen.

"Rome wint dit gemakkelijk."

In Napels gooide Don Gustavo zijn pizza in de lucht van enthousiasme.

"HAAA! Dat geld is van ons!"

En op Sicilië keek Matteo Ricci stil naar de kaart.

"Laat hen maar praten," zei hij rustig. "Slimheid wint de strijd." "begint

Vanaf dat moment veranderde Italië in één gigantische schattenjacht.

De bende van Rome doorzocht oude ruïnes en geheime tunnels onder de stad. Julius Caesar liet zijn jongens trainen alsof ze echte gladiatoren waren.

"Sneller!" riep hij. "Napels zit ons op de hielen!"

Ondertussen scheurde de bende van Napels op scooters door de smalle straatjes van de

Ondertussen scheurde de bende van Napels op scooters door de smalle straatjes van de stad. Ze luisterden overal naar geruchten en kochten aanwijzingen met pizza's en geld.

Don Gustavo wees trots naar een oude kaart.

"De Ring ligt ergens onder de haven!"

Maar Sicilië werkte anders.

Matteo Ricci stuurde kleine groepjes op pad. Stil. Slim. Onzichtbaar.

Zijn bende vond geheime symbolen in oude tempels en ontdekte verborgen codes die niemand anders begreep.

En al snel begon de echte oorlog.

Valsspelen toegestaan

Julius Caesar ontdekte op een nacht een geheime tunnel richting een oude schatkamer.

Maar toen hij aankam...

Was de deur al opengebroken.

Op de muur hing een briefje:

Te laat. Rome.

— Don Gustavo

"NAPELS!" schreeuwde Julius woedend.

Een paar dagen later vond Don Gustavo eindelijk een sleutel voor de Smaragden Ring.

Maar diezelfde avond werd de sleutel uit zijn hoofdkwartier gestolen.

Op de tafel lag slechts één ding:

Een Siciliaanse speelkaart.

Don Gustavo kneep zijn ogen dicht.

"Matteo Ricci..."

Ondertussen lachte Matteo rustig bij een kampvuur.

"In oorlog draait alles om slimheid."

De race naar de eerste schat

Na weken zoeken ontdekten de drie bendes eindelijk
dezelfde aanwijzing.

De Gouden Gladiatorhelm lag verborgen onder een
oud verlaten fort vlak buiten Rome.

Alle drie de bendes vertrokken tegelijk.

Scooters uit Napels raasden over de wegen.

De Romeinen sprintten met fakkels door de tunnels.

En de Sicilianen namen geheime bergpaden.

Het werd een complete chaos.

Jongens renden door donkere gangen. Kaarten werden
afgepakt. Sleutels verdwenen. Iemand activeerde zelfs

per ongeluk een oud alarmsysteem waardoor
gigantische klokken begonnen te luiden.

“DAAR IS DE HELM!” riep iemand.

Iedereen sprintte tegelijk naar voren.

Maar precies toen Julius Caesar de helm wilde
grijpen...

BOEM!

Het licht viel uit.

Toen de lampen weer aangingen, was de helm
verdwenen.

En op de muur stond met gouden verf geschreven:

Bedankt voor jullie hulp.

— Matteo Ricci

De oorlog tussen de bendes

Vanaf dat moment vertrouwde niemand elkaar
nog.

Rome wilde wraak.

Napels wilde winnen.

Sicilië wilde iedereen te slim af zijn.

Luca Vendetta en Giovanni Mancini bekeken
alles vanuit hun villa.

Giovanni glimlachte langzaam.

“Ze worden steeds fanatieker.”

Maar Luca keek bezorgd uit het raam.

“Misschien té fanatiek...”

Want zonder dat de bendes het beseften,
kwamen ze steeds dichterbij een geheim dat
veel groter was dan goud alleen.

Een geheim dat verborgen zat in de drie
objecten zelf.

En diep onder Italië wachtte iets... dat al
honderden jaren verborgen lag.

Maar daar wist nog niemand iets van.

Nog niet.

Jong- Gidsen kampverhaal

Beste leden en ouders,
De zomer is eindelijk aangebroken. De valiezen worden gevuld, de kampkieren liggen klaar en iedereen telt af naar tien dagen vol avontuur, plezier en onvergetelijke momenten. Maar dit jaar wordt het kamp anders dan anders... Want achter de zon, de muziek en de feestelijke sfeer van Portugal schuilt een groot mysterie.

Hoofdstuk 1: een verdwijning die niemand zag aankomen

Alles begon enkele dagen voor het grote openingsconcert van Portugal voor Eurosong 2026. Het podium stond klaar. De lichten waren getest. De dansers oefenden hun laatste passen en duizenden fans wachtten vol spanning op het optreden van de grootste Portugese superster van het moment. Maar toen gebeurde het ondenkbare. De zangeres verdween. Plots. Zonder waarschuwing. Geen bericht. Geen spoor. Enkel een microfoon die nog lag te trillen op het podium. Sindsdien loopt alles mis. Instrumenten raken kapot. Kostuums verdwijnen. Lichten vallen uit. Muziekbestanden worden gewist. Iemand probeert het optreden te saboteren... Maar wie? En waarom? De Portugese organisatie schakelde de beste speurders in, maar niemand geraakte verder. Daarom werd besloten om een groep jonge, slimme en moedige meiden op missie te sturen. En die groep... dat zijn jullie. De JG's!

Beste leden en ouders,
De zomer is eindelijk aangebroken. De valiezen worden gevuld, de kampkieren liggen klaar en iedereen telt af naar tien dagen vol avontuur, plezier en onvergetelijke momenten. Maar dit jaar wordt het kamp anders dan anders... Want achter de zon, de muziek en de feestelijke sfeer van Portugal schuilt een groot mysterie.

Hoofdstuk 1: een verdwijning die niemand zag aankomen

Alles begon enkele dagen voor het grote openingsconcert van Portugal voor Eurosong 2026. Het podium stond klaar. De lichten waren getest. De dansers oefenden hun laatste passen en duizenden fans wachtten vol spanning op het optreden van de grootste Portugese superster van het moment. Maar toen gebeurde het ondenkbare. De zangeres verdween. Plots. Zonder waarschuwing. Geen bericht. Geen spoor. Enkel een microfoon die nog lag te trillen op het podium. Sindsdien loopt alles mis. Instrumenten raken kapot. Kostuums verdwijnen. Lichten vallen uit. Muziekbestanden worden gewist. Iemand probeert het optreden te saboteren... Maar wie? En waarom? De Portugese organisatie schakelde de beste speurders in, maar niemand geraakte verder. Daarom werd besloten om een groep jonge, slimme en moedige meiden op missie te sturen. En die groep... dat zijn jullie. De JG's!

Hoofdstuk 2: de aankomst in Portugal

Wanneer de leden aankomen op kamp, voelen ze meteen dat er iets vreemds aan de hand is. Overal hangen affiches van de verdwenen ster, maar sommige zijn doorgescheurd. Achter de schermen fluisteren medewerkers zenuwachtig met elkaar. Toch zijn er ook mensen die vastberaden blijven. Filippa, Bonnie en Martha. Die drie zijn vanaf de eerste minuut klaar voor actie. Ze zijn avontuurlijk, nieuwsgierig en nergens bang voor. Terwijl anderen nog hun bed installeren, onderzoeken zij al verdachte voetsporen achter het podium. “Hier klopt iets niet,” fluistert Bonnie. “En wij gaan uitzoeken wat,” zegt Filippa vastberaden. Martha knikt enthousiast terwijl ze een verloren toegangspasje opraapt. Niet veel later sluiten Dolores, Iris en Fé zich aan. Dolores analyseert meteen alles wat ze ziet. Geen detail ontsnapt aan haar slimme blik. Iris praat ondertussen honderduit tegen iedereen die ze tegenkomt in de hoop informatie los te krijgen. “Misschien weet die technicus iets!” “Of die bewaker!” “Of die kok!” “Of die man met die zonnebril!” Fé probeert ondertussen de rust te bewaren en noteert alles zorgvuldig. Aan de andere kant van het terrein observeren Annelin, Sien, Bauke, Minke, Rosie en Kyara alles vanop afstand. Zij zijn rustiger, maar daarom niet minder slim. Terwijl anderen luid discussiëren, zoeken zij naar kleine aanwijzingen die niemand anders opmerkt. “Die kabel is expres doorgesneden,” merkt Sien op. “En kijk naar die moddersporen,” zegt Annelin. “Die leiden naar het oude opslaggebouw,” vult Bauke aan. Ze zeggen misschien minder, maar wanneer zij iets ontdekken, blijkt het vaak belangrijk te zijn.

Hoofdstuk 3: K3 komt... uiteindelijk

Niet iedereen springt meteen in actie. Alice, Mariko en Lucie, beter bekend als “K3”, nemen het allemaal iets minder serieus. “Misschien komt die zangeres vanzelf terug,” geeuwt Alice. “Of misschien is dit gewoon reclame,” zegt Mariko terwijl ze rustig chips eet. Lucie haalt haar schouders op. Ze genieten liever van de Portugese zon dan van detectivewerk. Maar wanneer midden in de nacht een luid alarmsignaal klinkt en de stroom van het hele kamp uitvalt, verandert alles. Plots zien de meisjes een schaduw over het terrein rennen. “Oké,” zegt Lucie terwijl ze rechtveert. “Nu wordt het serieus.” Vanaf dat moment komt ook K3 écht in actie.

Hoofdstuk 4: het spel van de EBU-punten

Om een nieuwe ster voor Portugal te vinden, beslist de organisatie een speciaal systeem te gebruiken: de EBU-punten. Iedere deelnemer krijgt bij de start van het kamp vijf punten. Die punten tonen wie het meeste talent, lef en doorzettingsvermogen heeft. Maar punten verdienen wordt niet gemakkelijk... Vanaf nu mag iedereen elkaar uitdagen voor een battle. Wanneer iemand zegt: “Namens de EBU, ik daag je uit!” moet de uitdaging aanvaard worden. En die battles kunnen werkelijk van alles zijn: een sprintwedstrijd, een zangduel, een dansbattle, een quizvraag, een toneelopdracht, een geheime missie, of zelfs een grappige opdracht voor publiek. Wie wint, krijgt EBU-punten van de tegenstander. Wie verliest... wordt steeds kwetsbaarder. De spanning stijgt elke dag. Fran en Ada blijken al snel bijzonder sterke spelers. Hoewel ze vaak samen blijven en zich eerder op de achtergrond houden, zijn ze enorm competitief. “Wij spelen om te winnen,” zegt Ada rustig. Fran glimlacht alleen maar geheimzinnig. Niemand weet ooit precies wat die twee van plan zijn.

Hoofdstuk 5: de backstage crew

Niet iedereen houdt zijn punten vast. Sommige leden verliezen battles.

Anderen nemen te grote risico's. Sommigen worden zelfs beschuldigd van het stelen van punten... En wie geen punten meer heeft? Die belandt in de backstage crew. Daar moeten kampelingen helpen met opruimen, koken, materiaal dragen of afwassen om opnieuw punten te verdienen. Maar backstage horen ze soms dingen die anderen niet horen... Zo ontdekt Minke tijdens het afwassen gefluister tussen twee mysterieuze medewerkers. “De saboteur zit dichterbij dan ze denken...” Die woorden verspreiden zich razendsnel over het kamp. Plots vertrouwt niemand elkaar nog volledig.

Hoofdstuk 6: het verborgen complot

Ondertussen blijven Marthe, Jasmijn, Milla, Charlene, Selah-Sue, Nette en Nisa vooral plezier maken. Ze zijn speelser en denken vaak eerst aan avontuur voor ze nadenken over gevaar. Maar precies daardoor komen ze toevallig op plekken waar anderen nooit zouden geraken. Tijdens een spel ontdekken ze een verborgen doorgang achter het podium. “Dit MOETEN we onderzoeken!” roept Jasmijn enthousiast. De groep sluipt door een donkere gang vol oude decorstukken en kapotte instrumenten. Uiteindelijk vinden ze een afgesloten deur met daarop een vreemd symbool. Wanneer Dolores later het symbool onderzoekt, schrikt ze. “Dit teken stond ook op het verdwenen toegangspasje...” Steeds meer puzzelstukken vallen op hun plaats. Iemand binnen de organisatie helpt de saboteur. Maar wie?

Hoofdstuk 7: de grote verdenking

De sfeer op kamp verandert langzaam. Sommigen beginnen elkaar te verdenken. Anderen sluiten geheime bondgenootschappen. Punten worden gestolen. Challenges volgen elkaar sneller op. Zelfs de beste vriendengroepen komen soms tegenover elkaar te staan. Filippa en Bonnie winnen meerdere battles op rij. Fran verzamelt stiekem enorm veel punten. Kyara ontdekt verborgen aanwijzingen in de slaapzalen. Iris hoort toevallig een belangrijk gesprek. En K3? Die duiken plots overal tegelijk op alsof ze meer weten dan ze laten uitschijnen. Op een avond verdwijnt plots de trofee van de toekomstige winnaar. Paniek breekt uit. “De saboteur wil niet dat iemand wint,” zegt Annelin. Maar net wanneer alles hopeloos lijkt, ontdekt Rosie een geheime kaart achter in een oud muziekboek. De kaart leidt naar één plaats: Het verlaten amfitheater buiten het kampterrein.

Hoofdstuk 8: de waarheid komt dichterbij

In het donker trekken de leden samen richting het amfitheater. Iedereen beseft dat dit het moment van de waarheid kan zijn. De groep sluipt voorzichtig tussen de oude stenen trappen. Wind waait door de lege tribunes. Plots klinkt muziek in de verte. Een microfoon. Een stem. En daar... in het midden van het podium... verschijnt een figuur met een zwarte kap. “Jullie zijn verder geraakt dan verwacht,” klinkt een mysterieuze stem. Iedereen houdt de adem in. Was dit de saboteur? Weten ze eindelijk wat er gebeurd is met de verdwenen ster? Maar net op dat moment vallen de lichten uit. Chaos. Geroep. Voetstappen. Gelach in de verte. Wanneer de lichten opnieuw aangaan, is de mysterieuze figuur verdwenen. Maar op het podium ligt één ding achter: een gouden ticket voor de finale van Eurosong 2026.

Hoofdstuk 9: de finale

Na dagen vol battles, opdrachten, uitdagingen en mysteries breekt eindelijk de laatste kampdag aan. Alle punten worden geteld. Iedereen verzamelt op het grote podium in Portugese sfeer. De lichten flitsen. Muziek speelt door de boxen. De spanning is enorm. Wie heeft genoeg EBU-punten verzameld? Wie heeft zichzelf bewezen? Wie wordt de nieuwe ster van Portugal? Maar één ding staat vast: iedereen heeft gevochten.

Iedereen heeft gezocht. Iedereen heeft meegeholpen aan het oplossen van het mysterie. En misschien... heel misschien... verschijnt op het einde zelfs de verdwenen zangeres opnieuw. Of toch niet? Dat zullen jullie alleen ontdekken tijdens kamp.

Zijn jullie er klaar voor?

Dit kamp wordt: mysterieus, spannend, grappig, muzikaal, chaotisch, competitief en vooral onvergetelijk. Vertrouw niemand te snel. Werk samen. Verdedig je punten. Durf uitdagingen aangaan. En vergeet nooit: Wanneer iemand zegt...“Namens de EBU, ik daag je uit!” ...dan begint het spel pas echt. Portugal rekt op jullie JG's!

A young man and a young woman are dressed in flamenco attire. The man is wearing a red dress with black lace sleeves and a large black lace skirt, holding a red fan. The woman is wearing a red and gold embroidered jacket, a black beret, and a red skirt, holding a black beret. They are standing against a yellow and red background.

Jóvenes Exploradores

Jóvenes Exploradores

Jaren geleden was er in Spanje een beruchte bende waar iedereen bang van was: Los Jóvenes Exploradores Cartel.

Niemand wist precies hoe groot hun macht was. Sommige mensen zeiden dat ze verborgen tunnels hadden onder Madrid. Anderen beweerden dat ze goud en diamanten smokkelden met vissersboten vanuit de Caraïben.

Maar één ding wist iedereen zeker: als de Jóvenes Exploradores ergens opdoken, liep het nooit goed af. De leiders van het cartel waren broer en zus: **Pablo** en **Milliana**.

Pablo was het meesterbrein achter de grote overvallen. Hij droeg altijd een donkere zonnebril en een lange leren jas, zelfs wanneer het 35 graden was. Hij maakte plannen op gigantische kaarten en kende elke geheime doorgang van Spanje. Wanneer er iets gevaarlijks moest gebeuren, stond Pablo vooraan.

Milliana was helemaal anders. Zij bleef liever op de achtergrond. Vanuit haar kantoor vol gouden mappen en oude computers regelde zij het geld, de geheime codes en alle afspraken van het cartel. Zonder Milliana zou het cartel al lang uit elkaar gevallen zijn. Maar op een nacht liep alles mis.

Tijdens een gigantische overval op een geheime opslagplaats in Barcelona werd het cartel verraden. Sirenes klonken door de straten. Helikopters verschenen boven de haven.

De leden moesten alle kanten op vluchten. **Pablo** werd gearresteerd en opgesloten in een zwaarbeveiligde gevangenis diep in de bergen van Spanje.

Milliana kon net ontsnappen. Sindsdien leeft ze verborgen in een enorme villa ergens in de Caraïben, tussen palmbomen, flamingo's en bewakers. Na die nacht viel het cartel volledig uit elkaar. Iedereen ging zijn eigen weg.

Luciano besloot zijn leven te veranderen. Hij werd kinesist bij de jeugd ploeg van Athletic Bilbao. Elke dag helpt hij jonge voetballers herstellen van blessures. Maar soms fluistert hij nog oude cartelcodes wanneer hij tape rond een knie wikkelt.

Vico deed iets wat niemand ooit verwacht had: hij ging werken bij de politie van Sevilla. Niemand weet of hij echt veranderd is... of nog steeds informatie doorspeelt aan oude vrienden.

Gustavo en **Sebastiaan** werden samen profvoetballers bij Villarreal. Gustavo staat bekend om zijn harde schoten, terwijl Sebastiaan verdedigers voorbijloopt alsof ze verkeerskegels zijn. Toch vierten ze elke overwinning nog steeds met het geheime handgebaar van het cartel.

Rafael werd bodyguard van beroemde clubs en rijke mensen. Met zijn gigantische lengte en strenge blik durft niemand ruzie te maken wanneer Rafael in de buurt is.

Roberto begon een succesvolle chorizozaak. Intussen is hij de grootste chorizohandelaar van heel Spanje. Zijn vrachtwagens rijden door het hele land. Sommigen denken dat hij soms nog geheime pakketjes vervoert...

Thibaldo werd professor geschiedenis aan de universiteit van Madrid. Studenten luisteren urenlang naar zijn verhalen over oude koningen, oorlogen en mysterieuze verdwenen schatten. Alleen weet niemand dat hij zelf ooit deel was van een cartel.

Felipe ontdekte een passie voor muurklimmen. Nu geeft hij trainingen aan jonge klimmers en hangt hij zonder angst aan steile rotsen. Zijn oude cartelvrienden zeggen dat hij vroeger ook al overal kon inbreken via ramen en daken.

Alejandro werkt tegenwoordig in een luxe parfumerie. Hij kan honderden geuren herkennen en maakt speciale parfums voor rijke klanten. Maar af en toe ruikt hij nog buskruit en avontuur in de lucht.

Guillermo koos voor het gevecht. Hij werd trainingspartner van MMA-vechter Ilia Topuria en tekende onlangs een contract bij de UFC. Hij traint elke dag urenlang en droomt ervan kampioen te worden.

Rikardo werd een bekende DJ. In clubs van Ibiza tot Madrid draait hij muziek voor duizenden mensen. Zijn bekendste nummer heet zelfs Escape del Cartel.

Jaren gingen voorbij. Iedereen dacht dat Los Jóvenes Exploradores voorgoed verdwenen was. Tot op een avond. Rikardo gaf een optreden in een oude club in Valencia. Terwijl de muziek door de zaal dreunde, verscheen plots een geheim symbool op het grote scherm achter hem: een zwarte kompasroos met een gouden sombrero. Het teken van het cartel. Alle oude leden kregen diezelfde nacht een mysterieuze brief. Er stond maar één zin in:

“Het is tijd voor nog één laatste overval.”

Onder de boodschap stond een naam.

Milliana.

Eén voor één reisden de oude leden naar de Caraïben. Verborgen tussen palmbomen lag Milliana's gigantische villa. Daar stonden de oude vrienden elkaar na jaren opnieuw oog in oog tegenover. Luciano kwam toe in een trainingspak van Bilbao. Vico verscheen stiekem in een politiewagen zonder sirenes. Gustavo en Sebastiaan arriveerden met een privéjet van Villarreal. Rafael bewaakte ondertussen de ingang van de villa alsof hij een fort verdedigde. Roberto bracht dozen chorizos mee “voor onderweg”. Felipe krom gewoon langs de buitenmuur naar binnen omdat hij de voordeur niet vond. Guillermo daagde ondertussen drie bewakers tegelijk uit voor een sparringmatch. En Rikardo zette dramatische muziek op terwijl Milliana langzaam de kamer binnenwandelde.

“Amigos,” zei ze. “Het cartel moet terugkeren.”

Iedereen werd stil.

“Maar eerst,” vervolgde ze, “we moeten Pablo bevrijden.”

Ze rolde een enorme kaart open op tafel. Daarop stond de gevangenis waar Pablo opgesloten zat. Rond de muren stonden wachttorens, lasers en bewakers.

“Dat wordt onmogelijk,” mompelde Vico.

Milliana glimlachte. “Sinds wanneer stoppen wij bij onmogelijk?”

Milliana wees daarna naar een tweede kaart. Daarop stond het doelwit van hun laatste missie. Een gigantisch scoutskamp van hun oude rivalen:

Los Scouts Halleños

Volgens Milliana lag daar een verborgen schat verstopt. Oude gouden munten, geheime documenten en een legendarische trofee die jaren geleden van het cartel was afgepakt.

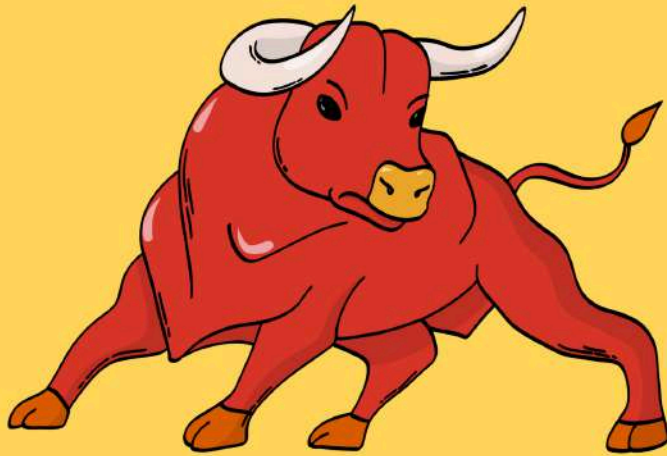
“Dit wordt de grootste overval ooit,” zei Gustavo enthousiast. “Groter dan Barcelona?” vroeg Sebastiaan.

“Veel groter,” antwoordde Milliana. De oude vrienden keken elkaar aan. Na al die jaren... Na alle avonturen...

Was Los Jóvenes Exploradores Cartel teruggekeerd. En hun laatste missie moest nog beginnen.

Verkleedkledij

DUITSLAND GIVERS

Voor het Eurovisie Scoutsfestival echt kon beginnen, moest Duitsland eerst zijn eigen selectie doorstaan. Drie groepen Givers namen het tegen elkaar op in een reeks proeven om te bepalen wie het land mocht vertegenwoordigen op het grote podium: de Dami un que's, Aura en Het Leven 67.

De Dami un que's stonden onder leiding van Damian von Bierkrug. Hij was intens gemotiveerd om te winnen en gooide vaak grote, bijna filosofische uitspraken in de groep zoals dat winnen ook "emotioneel kan bestaan". Zijn team was luid, chaotisch en altijd in beweging. Dieter Bratwurst flirtte met iedereen en alles tegelijk, Bas Bratwurst volgde vooral mee zonder veel vragen te stellen, en Fluppe Florian Rauchwurst zorgde voor wilde ideeën die niemand helemaal begreep maar soms toch werkten. Mathis Schnitzelmann probeerde vooral indruk te maken op Charlotte, Matteo Bratwurst praatte zoveel dat iedereen soms de draad kwijt was, en Martha von Senf kwam vaak te laat door volleybal. Elise von Sauerkraut probeerde ondertussen alles nog een beetje eerlijk en zorgzaam te houden.

Aura werd geleid door Robert Schnitzel, het rustige en slimme brein van de Givers. Hij analyseerde elke opdracht alsof het een perfect opgelost systeem moest worden. Charlotte Bratwurst was de stabiele en stevige kracht van de groep, altijd betrouwbaar en "sturdy" onder druk. Viki Viktoria Bratwurst zorgde voor zachtheid en positiviteit, terwijl Rania von Currywurst iedereen verzorgde en tegelijk streng kon zijn wanneer nodig. Anna Brezelstein gooide flauwe grappen in de meest serieuze momenten, Estelle von Kartoffelsalat maakte scherpe opmerkingen die vaak pijnlijk juist waren, en Maurice Moritz von Biergarten probeerde vooral indruk te maken op Dieter, zonder veel succes. Aura was slim, georganiseerd en sterk, maar soms iets te serieus.

Het Leven 67, onder leiding van Emilia von Apfelstrudel, leek op het eerste gezicht chaotisch, maar bleek een verrassend hechte en muzikale groep. Charlie Bratwurst bracht energie met zijn unieke dansmoves, Ivo von Hart was de lieve steun van de groep, Rosalie vom Apfelstrudel zorgde met haar enthousiasme en onverwachte opmerkingen voor constante lachmomenten, en Nora von Käsekuchen speelde zonder aarzelen drums met pure zelfzekerheid. Wolfgang Bratwurstmeister nam de gitaar met ervaring en flair, Noor Nordina Brezel stond achter het keyboard met haar typische onverwachte maar creatieve stijl, en Emilia zelf zorgde met haar prachtige stem voor rust, emotie en samenhang in het geheel.

Tijdens de proeven moesten de groepen samenwerken in muziek, creativiteit en teamworkopdrachten. De Dami un que's waren explosief en overal tegelijk, Aura was strak en strategisch, maar Het Leven 67 groeide proef na proef uit tot een echt team. En toen kwam het beslissende moment: de muziekopdracht, waar alles samenkwam.

Het Leven 67 begon.

Emilia zette in met haar prachtige stem, helder en vol emotie. De hele groep viel meteen in elkaar als één geheel. Ivo en Charlie brachten de performance tot leven met hun geweldige dansmoves, perfect synchroon en vol energie. Nora straalde achter de drums en hield het ritme stevig vast. Wolfgang gaf alles op de gitaar, krachtig en stabiel. Noor Nordina Brezel vulde alles aan met haar verrassende maar perfecte keyboardspel. En Rosalie zorgde met haar enthousiasme dat het publiek volledig meegesleept werd in de sfeer.

Het was geen gewone uitvoering meer. Het was een moment waarin alles samenkwam: muziek, energie en teamwork.

Toen de laatste noot klonk, was het even stil. Daarna barstte het los.

De jury was unaniem.

Het Leven 67 had gewonnen.

Niet omdat ze de meest perfecte waren, maar omdat ze samen één show, één gevoel en één verhaal waren geworden.

Emilia glimlachte rustig en zei alleen:

“Oké... dan doen we dat op het echte Eurovisie Scoutsfestival nog eens, maar groter.”

En terwijl Charlie al opnieuw begon te dansen, wist iedereen: Duitsland had zijn team gevonden.

VERKLEEDKLEDIJ

Eurovisiescouts Festival – Engeland

Er was eens een klein maar gevaarlijk groepje Engelse supersterren dat geselecteerd werd voor het grootste evenement van het jaar: het Eurovision Scouts Festival. Heel Europa keek mee. Letterlijk. Zelfs den bakker van Buizingen had livestreams opgezet.

De Engelse delegatie bestond uit tien wereldberoemde artiesten en twee leiders die zichzelf iets te serieus namen: Gilles en Arno.

De groep verzamelde aan Heathrow Airport.

Zoals altijd was het chaos nog voor ze vertrokken waren.

Tubbe had zijn rugzak gevuld met enkel energy drinks en droge worsten.

Mattias was al kwaad omdat niemand zijn “perfect gemaakte planning” volgde.

Pepijn had een zonnebril aan hoewel het 6 uur 's morgens was en het regende.

Arne had zagezegd een Bluetooth-speaker mee “voor de sfeer”, maar speelde al drie kwartier dezelfde Britse drill remix af.

Robbe was zijn paspoort kwijt. Twee keer.

Noa was vooral bezig met overal gratis eten te zoeken.

Hendrik probeerde iedereen rustig te houden maar gaf het na tien minuten al op.

Otis had besloten dat hij enkel nog met een overdreven Brits accent zou praten.

Briek was al misselijk nog voor het vliegtuig vertrokken was.

En Nathan... die was gewoon verdwenen.

“Waar is Nathan?” vroeg Gilles.

Niemand wist het.

Na twintig minuten zoeken vonden ze hem uiteindelijk terug in een taxfreewinkel waar hij vijf potten Engelse thee stond te proeven alsof hij jurylid was in MasterChef UK.

Eindelijk vertrok het vliegtuig richting het festivalterrein.

Maar halfweg de vlucht begon de miserie.

Otis riep plots:

“OH MY DAYS, THE ENGINE SOUNDS A BIT CHEWSDAY INNIT.”

Dat sloeg nergens op, maar twee seconden later begon het vliegtuig effectief te schokken.

Paniek.

Tubbe begon onmiddellijk zijn laatste energy drink te atten "voor het geval dat".

Pepijn zette dramatische muziek op.

Briek werd nog zieker.

Mattias probeerde een evacuatieplan te tekenen op een servet.

De piloot kwam door de intercom:

"Dames en heren... we hebben een klein technisch probleempje."

"Klein technisch probleempje" bleek piloottaal voor:

we gaan waarschijnlijk ergens in een weide belanden.

Maar toen stond Arno recht.

"Geen paniek," zei hij. "Ik heb ooit Microsoft Flight Simulator gespeeld."

Dat had hij beter niet gezegd, want Gilles geloofde hem onmiddellijk.

Vijf minuten later zaten ze dus effectief mee in de cockpit terwijl de echte piloot stress zat te eten uit een zakje Pringles.

Op een of andere manier lukte het hen om een noodlanding te maken in een gigantische modderweide vlak naast het festivalterrein.

Iedereen leefde nog.

Behalve Tubbe zijn waardigheid, want die was tijdens de landing met zijn gezicht in een puddingbroodje gevlogen.

De groep strompelde richting het Eurovision Scouts Festival.

Maar daar ontdekten ze iets verschrikkelijks.

De Engelse act was geschapt.

Blijkbaar had Engeland vorig jaar vals gespeeld door een rookmachine te gebruiken die eigenlijk een omgebouwde bladblazer was. Sindsdien mocht Engeland niet meer deelnemen... tenzij ze konden bewijzen dat ze écht talent hadden.

Dus kregen ze één kans.

Binnen 24 uur moesten ze het beste scoutslied ooit maken.

Anders werd Engeland definitief verbannen van het festival.

De groep ging meteen aan het werk.

Mattias maakte schema's.

Niemand volgde ze.

Pepijn wilde vuurwerk gebruiken.

Dat mocht niet meer sinds "het incident".

Noa probeerde sponsors te regelen in ruil voor frieten.
Otis schreef een volledig refrein in overdreven Brits Engels dat niemand begreep.
Hendrik probeerde iets muzikaals te maken maar werd constant onderbroken
door Arne zijn box.

Ondertussen besloot Robbe decorstukken te bouwen.
Slecht idee.

Want drie uur later stortte het volledige podium in nadat Tubbe erop probeerde te
crowdsurfen terwijl er letterlijk niemand stond.

De moed zakte hen in de schoenen.

Tot Briek — die al de hele dag stil was — ineens zei:

“Waarom doen we eigenlijk zo moeilijk? Wij zijn scouts. Wij maken altijd plezier, zelfs als
alles mislukt.”

Iedereen werd even stil.

Zelfs Arne zette zijn muziek af.

Da's hoe serieus het moment was.

Dus deden ze wat elke goeie JIN zou doen:

Ze maakten een compleet gestoorde show vol Britse clichés.

Er was thee.

Er was nepregen.

Nathan kwam op met een kroon van den Action.

Otis sprak twee minuten onverstaanbaar Engels.

Tubbe speelde luchtgitaar met een baguette.

Gilles en Arno deden alsof ze professionele security waren terwijl niemand daar om
gevraagd had.

En tegen alle verwachtingen in...

Het publiek vond het geweldig.

Mensen stonden recht.

Scouts uit heel Europa begonnen mee te zingen.

Zelfs de strenge jury uit Duitsland moest lachen toen Pepijn per ongeluk een rookbom
activeerde in een emmer baked beans.

Op het einde van de show werd de winnaar bekendgemaakt.

“AND THE WINNER OF EUROVISION SCOUTS FESTIVAL IS...”

Lange stilte.

“...NOT ENGLAND.”

Iedereen begon te roepen.

Maar toen vervolgde de presentator:
"Because honestly... this was too chaotic to count as a real performance."
Complete stilte.

"...MAAR jullie krijgen wel de prijs voor BESTE SFEER OOIT."
En eerlijk?

Dat vonden ze eigenlijk veel beter.
Die avond vierden ze feest tot diep in de nacht.
Tubbe verloor opnieuw zijn waardigheid.
Robbe brak bijna een tafel.
Otis sprak nog altijd met zijn accent.
En Gilles en Arno deden alsof zij verantwoordelijk waren voor het succes.
Kortom:

Het Eurovision Scouts Festival zou Engeland nooit vergeten.
Al was het misschien vooral uit schrik.

THE END

